

BELINDA AEBI ADEMNOOD

THRILLER

Dank aan uitgever Johan Ghysels en redacteur Yaele Vanhuyse bij Lannoo en aan Barbara Denys, Guy Smagghe, Jan Stevens en Wout Visser, voor het meelesen over mijn schouder.

WWW.LANNOO.COM

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

AUTEURSPORTRET | Koen Broos

ONTWERP BINNENWERK | Studio Lannoo, Mediactief

OMSLAGONTWERP | Lieven Van Speybroeck

OMSLAGBEELD | Shutterstock

ZETWERK | Mediactief

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval.

Als u opmerkingen of vragen hebt, dan kunt u contact opnemen met onze redactie: fictie@lannoo.com

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2018

D/2018/45/168 – NUR 332

ISBN: 9789401447393

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik was altijd trager dan de anderen. Tijdens de oefeningen, tijdens het eten en ook bij het afdrogen en aankleden na de zwemles was ik stevast de laatste. Iemand moest de laatste zijn. Ik lag er niet wakker van. Tot die keer.

Ze stonden mij op te wachten achter de deur van de kleedkamer. Het drietal.

Ik gooi mijn rugzakje met mijn natte zwemspullen over mijn schouder en wil wegstappen, wanneer ze mij vastgrijpen bij mijn bovenarmen en terug naar het zwembad sleuren. Ik probeer me los te wrikken, maar ze knijpen hard. Drie tegen één. Geen schijn van kans. Mijn hart bonkt in mijn keel. Ik ben bang.

Ik kronkel en draai met mijn schouders om me los te trekken. Ik maak krachtige trapbewegingen en sribbel tegen, maar het haalt niets uit. De grootste van de drie grijpt me bij de oksels, de twee anderen pakken mij bij de enkels en met een slingerbeweging gooien ze me terug in het water. Vlak bij de rand. Ik schaaf mijn ellebogen omdat ze niet gelijktijdig loslaten. Het scheelt geen haar of ik kom met mijn nek op de betonnen rand terecht.

Doordat ik mijn kleren en sportschoenen aanheb, ben ik loodzwaar. Mijn sweater zuigt zich vast aan mijn armen en mijn romp. De kap plakt tegen mijn oren en tegen de zijkant van mijn gezicht. De riem van mijn rugzakje zit rond mijn hals. Ik hoor borrelende geluiden en gedempte stemmen. Ik zie vage, trillende contouren boven het wateroppervlak. Wanneer mijn schoenen de bodem raken, duw ik me af naar boven. Ik trek de riem opzij en slaag erin om hem over mijn hoofd te halen, dan strek ik mijn hals en richt mijn kin omhoog om zo snel mogelijk naar lucht te happen. Maar wanneer ik bovenkom, krijg ik daar de kans niet toe. Ik voel een voet op mijn hoofd die mij krachtig terug naar beneden duwt. Ik spartel en probeer mijn schoenen

onder water uit te schoppen. Het lukt niet. Ik trappel met mijn benen en sla met mijn armen om mezelf naar boven te vechten, en door de paniek krijg ik grote slokken water binnen. Ik moet hevig hoesten en ik kots water uit. Iemand duwt mij steeds weer kopje onder en telkens wanneer ik weer bovenkom, spreid ik mijn armen en druk ik met mijn handen op het wateroppervlak om mijn mond boven water te houden. Ik raak uitgeput. Ik heb geen kracht en geen zuurstof meer om geluiden te maken of te roepen. Het zou ook geen zin hebben, er is niemand om mij te helpen.

De drie staan roerloos toe te kijken hoe ik voor mijn leven vecht. Ze grijnzen. Ik sla met mijn armen en zoek met mijn handen naar iets om me aan vast te grijpen. Nadat ik drie keer diep heb ingeademd en het me bijna is gelukt om de rand van het zwembad vast te pakken, duwt een van hen me opnieuw onder water, net zo lang tot ik bijna verdrink. De volgende keer duurt het nog langer.

Ze lachen. Ze genieten.

Ik ben doodop. Mijn benen zijn verslapt en ik heb ze niet meer onder controle. Ik word duizelig en voel de kracht uit mijn lichaam glijden. Onder mij zie ik het rooster van het afzuigkanaal en ik voel hoe ik naar beneden word gezogen en naar de bodem zak. Ik weet wat dat betekent. Ik weet perfect hoe laat het is.

Ik ken het schema uit het hoofd.

In de machinekamer is de terugspoelpomp in werking getreden. Het is voorbij.

Mijn hoofd buigt achterover. Mijn mond hangt open. Mijn rugzakje drijft op het water.

Ik maak nog wat zwakke zwembewegingen, maar het heeft geen zin. Het voelt alsof ik volloop met water.

Dan zie ik iets.

Vaag.

Grijs metaal.

Ik heb geen idee wat het is.

Een soort buis.

Ze komt mijn richting uit.

Deel 1

– 2003 –

Brent Baekeland had zijn zoontje Viktor afgezet aan de schoolpoort van Sint-Bavo. Hij was met hem meegelopen tot aan het hek met het bordje waarop te lezen stond: ‘Vanaf hier kan ik het wel alleen!’ met een smiley en een duim omhoog erbij getekend. Daar had Viktor zijn armen om zijn papa’s nek geslagen en hem een stevige knuffel en een kus op zijn wang gegeven. Brent had Viktors kinnetje tussen duim en wijsvinger genomen en zijn zoon twee seconden lang recht in de ogen gekeken, waarna hij hem nog een kus op zijn neusje had gegeven. Daarna was Viktor enthousiast en zonder omkijken de speelplaats op gerend om zijn vriendjes te zoeken. Zo ging het iedere dag. Het was een ritueel geworden. Brent had te laat gemerkt dat hij de glazen van Viktors brillette vergeten had te poetsen. Er stonden vette vingerafdrukken op, vermoedelijk van de zoutchips die Viktor gisteravond had opgeknabbeld terwijl hij tv keek. Dat mocht hij één keer in de week, op donderdagavond. Dan ging Katrien naar de zumba, waarna ze nog wat bleef babbelen met haar vriendinnen. Brent en Viktor maakten van haar afwezigheid gebruik om als stoere venten naast elkaar op de bank naar een tekenfilm te kijken, vergezeld van frisdrank en een kommetje ongezonde knabbels. Eén keer in de week een avondje guilty pleasure onder mannen moest kunnen en Brent keek er altijd evenveel naar uit als de kleine Viktor. De jongen leek als twee druppels water op hem. Het dikke blonde haar, de

staalblauwe ogen, de mondhoeken die iets naar boven krulden. Viktor was onmiskenbaar Brents zoon.

Brent belde naar agent Evert De Smet aan de balie.

‘Ik ben er over drie minuten, Evert. Als De Regge komt, geef haar een koffie.’

‘Is al gebeurd, ze was hier stipt.’

Dat verbaasde Brent niet. Kaya De Regge stond bekend als een nauwgezette vrouw die geen tijd te verliezen had.

Nadat hij de deur van het gebouw van de recherche in de Ridderstraat had opengeduwde, liep hij eerst naar de toiletruimte om zijn handen te wassen. Er had iets kleverigs aan Viktors schooltas gezeten. Bij nader onderzoek was gebleken dat zijn brikje appelsap lekte. Op zo’n moment werd nog maar eens duidelijk hoeveel suiker er in die drankjes zat. Brent zou vanavond met Viktor afspreken dat hij vanaf morgen een drinkfles met water mee naar school kreeg. Hij kon zich de pruillip van Viktor al voorstellen, maar dat was dan maar zo. Hij nam de maatregel tenslotte in het belang van Viktors gezondheid en zijn nog intacte melktanden.

Brent spoelde zijn handen af en bewoog ze een paar keer op en neer in de splinternieuwe handdroger.

Hij wierp een vluchtige blik in de spiegel en streek met een hand door zijn haarpartij. Hij moest maar eens tijd maken voor een knipbeurt, want zijn voorste lokken waren te lang geworden en hingen storend op zijn voorhoofd. Katrien had hem gezegd dat er in de Volderstraat een nieuwe zaak was geopend met op de eerste verdieping The Men’s Corner. De streekjournalist had er tot grote tevredenheid van de uitbaters een volle pagina aan gewijd in de weekendbijlage. De man vond dat jonge mensen die een zaak uit de grond stampten een duwtje in de rug verdienden van de plaatselijke pers en meer dan waarschijnlijk

konden hij en de eindredacteur rekenen op een gratis knipbeurt als dank voor de promotie.

Het kapsalon was helemaal in retrostijl ingericht, met een biljarttafel en een gevuld barmeubel met hippe krukken. Tegen een wand hing een levensgrote afbeelding van James Dean en de mannen konden zich laten scheren op de ouderwetse manier. Twee jonge meisjes stonden er klaar met kwast en open scheermes. Ze hadden een cursus gevolgd bij een Italiaanse barbier. Zo stond het tenminste in het artikel en op de foto erbij prijkten beide dames in een hagelwit T-shirt met de naam van de zaak erop. Brent had op Katriens suggestie alleen maar ‘jaja’ geantwoord om ervan af te zijn. Zijn dagen en nachten als hoofd van de recherche waren zo onvoorspelbaar dat hij privé nauwelijks iets durfde te plannen. Het was al meermaals gebeurd dat hij ineens dringend weg moest terwijl er thuis gasten aan tafel zaten en het vlees op de barbecue lag te braden, zodat Katrien alleen achterbleef met het gezelschap. Een afspraak maken bij de kapper was dan ook niet meteen aan de orde. Katrien moest er dan zelf maar eens de schaar in zetten, zo moeilijk kon dat toch niet zijn? Ze knipte Viktors haar en die zat geen minuut stil. Het scheelde de laatste keer niet veel of Katrien had een stukje van zijn oor geknipt. Ze zou het zichzelf nooit vergeven als het was gebeurd.

Toen Brent de gang opliep naar zijn werkkamer, zag hij haar zitten. Ze was knapper dan op de foto's in de krant en op het internet. Kaya De Regge veerde op en botste bijna met haar hoofd tegen de lamp die in een boog boven het tafeltje met de vers gedrukte krant *De Gentenaar* hing. Brent had rechercheur in opleiding Evert al vaker gevraagd om de lamp te verplaatsen maar kennelijk had hij dat nog steeds niet gedaan. Evert was jong en

een goeie kerel, maar hij had nog veel te leren. Meteen doen wat hem gevraagd werd, bijvoorbeeld.

Bij de eerste aanblik van Kaya moest Brent denken aan een vrouw uit de showbizz of uit de filmwereld, maar de naam ontsnapte hem. Zwart, schouderlang sluijk haar en een rechte pony tot vlak boven haar expressieve wenkbrauwen. Grote, blauwe ogen, fel aangezet met mascara en eyeliner, een lange, rechte neus in een ovaal gezicht. Sensuele lippen.

Ze stak haar benige hand uit. ‘Hi, Kaya De Regge. En u moet Brent Baekeland zijn.’

Ze klonk zelfverzekerd, had een verrassend warme stem en droeg een mannelijk parfum.

‘Klopt, aangename kennismaking. Volgt u mij?’

‘Sure.’ Ze pakte haar handtas en wees naar het lege kopje op het schoteltje.

‘Thanks voor de lekkere ristretto.’

Ze liepen Brents werkkamer binnen. Brent had al door dat de gesprekken met haar in een met Amerikaanse woorden en uitdrukkingen gekruid Nederlands zouden verlopen. Die gedachte voelde niet onprettig. Hij kende haar verleden. Zo wist hij dat ze in 1990 naar Virginia in de VS was getrokken om er bij de FBI Academy een opleiding tot profiler te volgen. Op het curriculum stonden colleges ‘*Abnormal Psychology*’ en ‘*Psychology and Law*’ en een cursus ‘*Forensic Pathology*’. Daarnaast was er een belangrijk praktisch luik waarvoor ze zaken moest bestuderen die aan de Behavioral Science Unit van de FBI werden voorgelegd.

Kaya had een paar jaar als gecertificeerde profiler gewerkt in Virginia en ze had er in totaal ook elf jaar gewoond. Dat had zo te horen zijn sporen nagelaten.

Ze mocht dan wel een Amerikaanse tongval hebben, haar familienaam was zo Vlaams als frikadellenkoek met krieken.

Over haar privéleven was weinig bekend, maar dat was niet uitzonderlijk voor iemand van de politie of de recherche. Veroordeelden namen niet zelden wraak op degene die hen van hun vrijheid had beroofd. Vooral in de VS waren er dagelijks gevallen van vrijgekomen gevangenen die mensen van de orde-diensten omlegden. In hun cel zwollen hun haat en wraakgevoelens alleen maar aan. De angst dat hun kroost iets zou overkomen zat er bij politiemensen dan ook dik in. Zelfs Brent werd weleens geplaagd door nachtmerries waarin een misdadiger Viktor afhaalde van school en ontvoerde. Soms werd hij nat van het zweet wakker omdat hij gedroomd had dat hij Viktor nooit meer zou zien. Zijn zoon was voor hem het dierbaarste ter wereld. Hij zou hem altijd beschermen en zijn armen als een schild om hem heen slaan. Brent moest het toegeven: een vent die vader werd, was daarna nooit meer dezelfde. Het woord ‘vader’ was plotseling duizend keer sterker en nog nooit in zijn leven was hij zo trots geweest als de dag waarop hij zijn pasgeboren zoon met tranen in de ogen tegen zijn borst had mogen drukken. Zijn eigen vlees en bloed en godzijdank zo gezond als een vis in helder water.

Kaya nam plaats op de stoel voor Brents bureau en leunde wat achterover. Ze sloeg haar ene been over het andere en wilde meteen van start gaan.

‘Waar beginnen we?’

Brent legde zijn hand op twee dossiers.

‘De ouders van het vrouwelijke slachtoffer hebben erop aangedrongen dat de zaak verder onderzocht wordt. Ze hebben geen leven meer sinds het mysterieuze overlijden van hun dochter en vrezen dat het dossier onopgelost in het archief verdwijnt. Die mensen gaan er kapot aan. Ze zitten al twee jaar compleet aan de grond en slikken pillen. Hetzelfde scenario bij het

mannelijke slachtoffer van het tweede dossier. Zijn partner wilde het er niet bij laten. Het parket heeft uiteindelijk hun verzoek ingewilligd. Jammer genoeg is het onze politiediensten na twee jaar nog steeds niet gelukt om een mogelijke dader in beeld te brengen en de gouden tip is er nooit gekomen.’

Brent trommelde met een paar vingers op de leuning van zijn stoel en schraapte zijn keel.

‘Met andere woorden, de verwachtingen zijn hoog.’

‘Ik weet waarom ik hier ben’, zei Kaya.

Brent gaf een klopje op zijn desk.

‘Goed, we zitten straks samen in de vergaderkamer om alle informatie te bekijken en ik stel jou voor aan twee van mijn mannen.’

De parketten van Antwerpen en Brugge hadden hun dossiers, respectievelijk dat van Broeckx en Baele, overgemaakt aan het parket van Gent, zodat Kaya aan de slag kon. Ze had de vorige dag een onderhoud gehad in het gerechtshuis met procureur des Konings Sabbert en onderzoeksrechter Wijffels, aan wie ze moest rapporteren.

Brent maakte een beweging met zijn hand.

‘Je kent de gang van zaken.’

Kaya knikte begrijpend. ‘*All clear.*’

‘Ik moet je nog zeggen dat ik geen extra mensen heb om jou te helpen. Mijn hele team werkt lange dagen en mijn mannen komen bijna wekelijks bij mij klagen omdat ze geen vakantie mogen nemen of geen compensatie krijgen voor hun overuren.’

Kaya wierp een blik op de dossiers. Het waren forse bundels. Her en der staken er documenten met ezelsoren uit. Waarschijnlijk hadden al behoorlijk wat vingers de pagina’s doorbladerd en had het vastlopen van het onderzoek tot frustraties geleid bij de mensen van de opsporingsdienst. Op het eerste gezicht schatte ze dat ze per dossier een volledige dag

nodig zou hebben om zich in te lezen. Daarmee begon alles. Daarna kwam het echte werk: de analyse, het ontcijferen en in stukjes snijden van de feiten en de data.

‘Wat niet betekent dat je er alleen voor staat,’ vervolgde Brent, ‘ik bedoel, als je vragen hebt of je wilt overleggen: mijn deur staat voor je open. Ook de speurders van de politiezones Brugge, Turnhout en Kempen Noord-Oost, die er tenslotte een hele tijd aan gepuzzeld hebben, zullen je helpen als het nodig is. Hun gegevens staan vooraan in de dossiers. Binnen mijn team heb ik ervoor gezorgd dat rechercheurs Millecam en Riveros jou in de mate van het mogelijke bijstaan.’ Hij stopte even. ‘Maar eerder vanaf de zijlijn. Ik kan niet meer mensen vrijmaken, maar ik wil je toch wat ondersteuning bieden, dus als je mij niet kunt bereiken, kun je bij hen terecht. Van mijn honderddertig mensen zijn het de twee mannen die je het vaakst zult zien. Jullie delen een kantoor met elkaar, want zoals je al hebt gemerkt, wordt iedere vierkante centimeter hier benut. En uiteraard heb je je eigen desk en computer.’

Brent stopte met praten en slikte iets door. Kaya had de indruk dat hij nog iets wilde zeggen maar zich inhield.

‘Millecam en Riveros maken deel uit van het team drugs. Jouw desk behoorde toe aan een collega van hen. Hij is vorig jaar verongelukt met zijn motor.’

‘Dat spijt me verschrikkelijk’, zei Kaya.

Brent beet op zijn onderlip.

‘Hij was op motorvakantie in Zwitserland. Het ongeluk gebeurde in een bocht op de Flüelapas. Hij was een ervaren motorrijder, maar zijn motor slipte op een ijsplek en dat werd hem fataal. Hij was een goede rechercheur en een heel fijne man. Maar goed... het is gebeurd en we moeten verder. Voor mijn mannen zal het ook beter zijn als er een nieuwe collega aan de

desk zit. Het is tot nu een lege plek gebleven en daar mag verandering in komen.'

Hij liet zijn blik snel over Kaya's lichaam gaan en er verscheen een glimp van een glimlach om zijn mond.

'Een aangename verandering... Het zal voor de mannen...'

'Alles is duidelijk', zei Kaya.

'Nog iets: het staat je uiteraard vrij om alle middelen te gebruiken die we hier ter beschikking hebben.' Brent trok een lade van zijn bureau open, haalde er een badge uit en schoof hem over zijn desk naar Kaya toe.

'Deze badge geeft je toegang tot het gebouw en de garage.' Hij reikte haar een papiertje aan. 'Dit is je inlogcode voor de computer en een lijst met de mobiele nummers van iedereen in mijn team. Bovenaan staan die van Millecam en Riveros en het mijne heb je al. Op de I-schijf vind je alle informatie die we tot nu toe hebben: autopsieverslagen, rapporten, verhoren, opnames en foto's. Iedereen van de politie kan erop inloggen en bestanden toevoegen, zo proberen we de informatiedoorstroming op peil te houden. Toen de politie twee jaar geleden hervormd werd, was optimale compatibiliteit een van de speerpunten. De netwerksystemen van de verschillende zones of afdelingen moesten op elkaar worden afgestemd om een wildgroei van IT-en werkprocessen tegen te gaan. We zijn nu volop bezig met de implementatie van de nieuwe structuren, maar naar mijn idee zal er nog wel wat tijd overheen gaan.'

'Ik ben op de hoogte. Een betere samenwerking en communicatie kan ik alleen maar toejuichen en wat meer kruisbestuiving zou veel onderzoeken ten goede komen. Zo denk ik erover.'

'Klopt, in theorie zijn alle partijen het eens over de informatiestrategie, maar jammer genoeg wordt er nog te veel in hokjes gedacht.' Brent zuchtte.

'Mee eens.'

‘Goed, het komt erop neer dat ik je zou willen vragen om de schijf aan te vullen met jouw bevindingen of kortom, met alles wat we moeten weten. Uiteraard volgt het parket de aanvullingen op de schijf ook.’

Kaya knikte. ‘Prima.’

‘Kom, ik toon je je bureau’, zei Brent.

Ze stonden op.

‘Ik wens je veel succes’, zei Brent terwijl ze naast elkaar door de gang liepen. ‘Ik weet dat jouw inbreng in de zaak in Saint-Hubert tot de identificatie van de dader heeft geleid. Puik werk.’

‘Dank je. Ik sprong toen in voor een collega die met zwangerschapsverlof was en ik deed het samen met mijn Franstalige collega en het rechteam. De samenwerking verliep erg goed.’

‘Ik weet het, maar voor de zaken Broeckx en Baele sta je er dus alleen voor. Beslissing van hogerhand.’ Brent maakte een geldgebaar met zijn duim en wijsvinger. ‘Eén is goedkoper dan twee.’

‘Ik zal doen wat ik kan.’

Doordat Kaya de Franse taal nagenoeg perfect beheerste – wat ze te danken had aan zelfstudie ’s avonds en in haar vrije uren en aan de zomers die ze als werkstudent had doorgebracht in Frankrijk – kon de federale gerechtelijke politie haar opdrachten geven bij regionale politiediensten over het hele land. Dat was mooi meegenomen. Hetzelfde gold overigens niet voor die Franstalige collega. Hij kon uitsluitend ingezet worden in Wallonië en Brussel – hij deed niet aan zelfstudie van de Nederlandse taal en bracht zijn vakanties jammer genoeg ook in Frankrijk door. Hij was van mening dat het toch heel wat eenvoudiger zou zijn als alle mensen op de wereld gewoon Frans zouden praten. Afgezien van het feit dat hij het vertikte

om Nederlands te leren, was hij een sterke kracht met een buitengewoon psychologisch inzicht. Hij zag bij wijze van spreken wat iemand dacht en hoe die zich voelde, een bijzondere gave. Ze waren er als team in geslaagd om een daderprofiel op te stellen van een pedofiel die drie jonge slachtoffers had gemaakt in de streek van Saint-Hubert. De voetballertjes van zes, acht en tien jaar waren verkracht en op een beestachtige manier vermoord. Het daderprofiel had uiteindelijk tot de aanhouding en veroordeling van de moordenaar geleid: een voetbaltrainer en vader van vier. De familie, de buurt, de sportwereld: iedereen was geschokt toen hij gearresteerd werd. De man had iedereen te vriend en hij stond bekend als een voorbeeldige echtgenoot en vader. Tot bleek dat 'die uitstekende trainer' een verkrachter en moordenaar was. Consternatie en ongeloof alom. Kaya had tijdens het onderzoek voor enkele weken haar intrek genomen in een familiehotel in de streek. Ze was er helemaal alleen. De andere gasten hadden hun reservatie geannuleerd en het toeristische seizoen was eraan gegaan. Door de moorden hing over de hele regio een sluier van rouw. Ook bij Kaya bleef het knagen. Vermoorde kinderen waren altijd het ergst.

Kaya draaide haar hoofd naar Brent en keek hem dankbaar aan voor zijn compliment, dat ze als een schouderklopje beschouwde. Rechercheurs hadden niet altijd de gewoonte om profilers op de hoogte te stellen wanneer een zaak door hun bijdrage werd opgelost. Daardoor wisten ze soms niet of hun daderprofiel correct was geweest, wat demotiverend werkte.

Brent moest haar hebben nagetrokken, wat logisch was, zij had immers ook dingen over hem opgezocht. Zo wist ze dat Brent nog betrekkelijk onervaren was op het vlak van leiding geven. Hij stond pas sinds begin 2001 aan het hoofd van de Gentse recherche en dat voelde ze. Er hing nog een zweem van

onzekerheid rond hem. Gedrevenheid was dan weer een dankbare eigenschap in het politiewerk en dat was duidelijk een van zijn troeven. Hij was hoger op de ladder geklommen in de periode dat Kaya uit de VS was teruggekeerd naar Gent. Zijzelf werkte sinds 2001 voor de dienst Gedragwetenschappen van de federale gerechtelijke politie, die een team van vier gedragsanalisten had samengesteld: twee voor Vlaanderen en twee voor Wallonië. Kaya was als enige van de vier ook rechercheur. De drie anderen waren klinisch psychologen die binnen de politie een opleiding tot gecertificeerd profiler hadden gevolgd. Kaya was dus de enige met forensische deskundigheid en kennis van het rechercheonderzoek en de enige met gerechtelijke bevoegdheid.

‘Is er een link tussen de twee zaken?’ vroeg Kaya. ‘Lisa Broeckx en Franky Baele?’

Brent knikte.

‘Er zijn drie aanwijzingen. Broeckx en Baele hebben dertig jaar geleden een jaar lang samen verbleven in sanatorium Duinzicht in Wenduine. Twee: op beide plaatsen delict werd een man gezien rond het tijdstip van overlijden, maar ze hebben nooit de vinger kunnen leggen op wie hij was. Daarom hopen we dat jij hem een gezicht kunt geven. Misschien zie jij dingen waar de bevoegde teams over hebben gekeken. Laat ik het zo stellen: ze draaiden op den duur in een cirkeltje, er volgden geen nieuwe aanwijzingen meer en dat kost energie en geld... Maar over budgettaire beperkingen en personeelstekorten hoef ik jou niets te vertellen.’

Brent Baekeland was een eerlijke man, dacht Kaya, en zijn opmerking over haar werk als profiler hoorde ze graag, want zowel in gerechtelijke kringen als in de politiewereld was er veel tegenkanting tegen de profilingmethode, die niets zou bijdragen aan het klassieke onderzoek. Zoals overal ter wereld

liepen er bij de politie veel ego's rond en sommigen bestempelden profilers of gedragsanalisten als verdwaalde kunstenaars of betweters. In het begin had ze zich daar druk over gemaakt en de *non-believers* van scherpe repliek gediend, maar die tijd was voorbij. De federale stond open voor wat ze deed, terwijl de lokale politiediensten veeleer een minachtende 'ver van hun bed'-houding aannamen. Haar werk moest een extra ondersteuning vormen voor het onderzoek en ze zou het onderste uit de kan proberen te halen. Wat Brent had gezegd over te weinig manschappen en te weinig werkingsmiddelen, klopte. Het was een oud zeer, waarover de laatste jaren menig discussie was opgelaaid in het parlement, met als enige resultaat nog meer besparingen op het gebied van veiligheid en justitie. Kaya vond het onbegrijpelijk en *weird*.

'Wat is punt drie?' vroeg ze. Ze vertraagden hun pas en bleven staan.

Brent pakte een zakdoek uit zijn broekzak en veegde het zweet van zijn voorhoofd.

'Een airco-installatie staat ook op de verlanglijst,' pufte hij, 'maar ik vrees dat ook dat nog even zal duren.'

Kaya keek hem afwachtend aan. Ze had het ook warm, maar ze wilde er geen punt van maken. Ze zag dat de boord van Brents hemd donker kleurde van het zweet. Hij merkte dat Kaya ernaar keek.

'Punt drie?' herhaalde hij enigszins verveeld, terwijl hij met twee vingers langs zijn hals streek. 'De twee slachtoffers zijn om het leven gebracht op hun verjaardag. Toeval of niet.'

Ze bleven een poos pal tegenover elkaar staan.

'Ik ga ertegenaan,' zei Kaya.

Het klonk oprecht en veelbelovend zonder dat ze veel beloofde. Dat had ze geleerd. Nooit iets beloven, want dat gaf valse hoop, maar met kennis van zaken het hoofd koel houden, de

onderzoeksmogelijkheden verfijnen en tot het uiterste gaan om resultaat te boeken, dat was haar commitment. Ze kende zichzelf en wist dat ze, als ze zich eenmaal in een zaak vastbeet, niet meer losliet. Als een pitbull.

Toen ze hem in de ogen keek, schoot het Brent ineens te binnen aan wie ze hem had doen denken: Uma Thurman in *Pulp Fiction*.

Toen Kaya haar zwartleren jack uitdeed, werd zijn blik naar een Glock in een heupholster gezogen.

De eerste kogel is voor hem.

De tweede schiet ik recht in zijn hart.

Voor haar.